

Књига пророка Данила — број педесет три

Пророчке визије откривене: разумевање последњих дана кроз Данилово искуство

Jeff Pippenger
2024-01-17

Сви пророци говоре више о последњим данима него о данима у којима су живели.

„Сваки од древних пророка говорио је мање за своје време него за наше, тако да је њихово прорицање на снази за нас. ‘А ово све биваше њима за угледе, и написа се за поуку нама, на које дођоше пошљедња времена.’ 1. Коринћанима 10:11. ‘Којима се откри да не себи самима, него нама служажу овим што вам је сада јављено преко оних који вам проповедаше јеванђеље Духом Светим посланим с неба; у што анђели желе завирити.’ 1. Петрова 1:12.”

„Библија је сабрала и сјединила своја блага за овај последњи нараштај. Сви велики догађаји и свечани призори старозаветне историје били су, и јесу, поновљени у цркви у овим последњим данима.“ Selected Messages, књига 3, 338, 339.

Данило представља Божји народ који је у последњим данима кроз пророчку Реч открио да је био расејан. Када се пробуде за ту чињеницу, од њих се захтева да испуне молитву из Левитске књиге двадесет шест, а такође и молитву ради разумевања последње пророчке тајне која се открива непосредно пре него што се време милости затвори, као што је представљено Даниловом молитвом у другој глави. Ако и када уђу у Данилово искуство, анђео Гаврило ће их дотаћи, поучити и говорити им, са циљем да им да „вештину и разум“. Мудри су они који „разумеју“ „умножење знања“ када се открије пророчка тајна.

И обавести ме, и говораше са мношвом, и рече: Даниле, сада сам изашао да ти дам мудрост и разум. У почетку твојих молитава изађе заповест, и ја дођох да ти покажем; јер си веома мио: зато разуми реч и схвати виђење. Данило 9:22, 23.

Виђење које је Данилу речено да размотри јесте виђење „march“ појаве. Гаврило није довршио дело које му је било поверено у осмом поглављу, када му је било речено да учини да Данило разуме виђење „march“. У деветом поглављу он се вратио да доврши тумачење. У деветом поглављу Данило више не живи у раздобљу вавилонског царства, него у историји Мидо-Персијског царства.

Када Гаврило упућује Данила да „разуме ствар“ и да „размотри виђење“, он тиме указује на процес умног разлучивања који жели да Данило примени. Речи преведене као „разумети“ и „размотрити“ јесу иста јеврејска реч. Та реч је „biyn“ и значи умно разлучити. Јеврејска реч преведена као „ствар“ јесте „dabar“ и значи „реч“. Стога Гаврило обавештава Данила, и оне које он представља у последњим данима, да право управљају речју истине.

Постарај се да се покажеш пред Богом проверен, као посленик који нема разлога да се стиди, који право управља речју истине. 2 Тимотеју 2:15.

Реч „matter“ употребљава и Данило у десетој глави, првом стиху, где је три пута преведена као „ствар“.

Треће године Кира, цара персијскога, откри се ствар Данилу, који се зваше Валтасар; и ствар беше истинита, али време одређено беше дуго; и разуме ствар, и разумеде виђење. Данило 10:1.

У овом стиху, реч „виђење“ јесте виђење „марех“ појаве, а Данило је разумео и ствар (предмет), као и само виђење („марех“). У двадесет трећем стиху девете главе, Гаврило је поучио Данила да правилно разлучи ствар и виђење, а у првом стиху десете главе он разуме и ствар (предмет) и виђење („марех“). Гаврило у деветој глави обавештава Данила да препозна разлику (да правилно разлучи) између ствари и виђења. Виђење је виђење „марех“, а „ствар“, или „предмет“, јесте виђење „хазон“.

У осмом поглављу обе визије су поистовећене, а запажена је и разлика, јер је Данило желео да разуме визију „chazon“, али је Гаврилу било наложено да учини да Данило разуме визију „mareh“. Када Гаврило отпочиње своје дело да Данила приведе разумевању „ствари“ и „визије“, он обавештава Данила да уочи да су то две различите визије.

И обавести ме, и говораше са мношвом, и рече: Даниле, сада изиђох да ти дам мудрост и разум. У почетку твојих молитава изађе заповест, и дођох да ти покажем; јер си веома љубљен; зато разуми ствар и схвати виђење. Седамдесет седмица одређено је твојему народу и твојему светоме граду, да се преступ оконча, и да се греху учини крај, и да се изврши помирење за безаконје, и да се уведу вечна праведност, и да се запечати виђење и пророштво, и да се помаже Најсветији. Зато знај и разуми: од изласка заповести да се обнови и сазида Јерусалим до Месије Кнеза биће седам седмица и шездесет и две седмице; улица ће опет бити сазидавана и зид, и то у тешка времена. А после шездесет и две седмице Месија ће бити погубљен, али не за себе; и народ кнеза који ће доћи разориће град и светињу; и његов крај биће с потопом, и до свршетка рата одређена су пустошења. И утврдиће завет с многима за једну седмицу; а усред седмице укинуће жртву и принос, и због ширења гадости опустошиће, све до свршетка, и оно што је одређено излиће се на пустошника. Данило 9:22–27.

Гаврило је желео да Данило препозна да ће елементи и виђења „chazon“ и виђења „mareh“ бити представљени у тумачењу које му је дао. Тумачење је требало да обухвати оба виђења, и Данилова је одговорност била да правилно разлучи виђење које се односило на гажење светиње и војске, од виђења које је водило до појављивања Христа у Светињи над светињама 22. октобра 1844.

Гаврило указује да ће, од Артаксерксове уредбе из 457. године пре Христа, бити четири стотине и деведесет година које су биле „одсечене“ од две хиљаде и три стотине година виђења о вечерима и јутрима, које је било нарочито за Јевреје. У управо наведеним стиховима, реч „одређено“ појављује се три пута, али су то две различите јеврејске речи које

су у тим стиховима обе преведене као „одређено“. Први пут када се помиње „одређено“ јесте у двадесет четвртом стиху, а та јеврејска реч је „chathak“ и значи „одсећи“.

Оно показује да је Израилу дат период кушње који је започео трећим Артаксерксовим указом, а који ће се окончати каменовањем Стефана 34. године нове ере. Четири стотине и деведесет година биле су „одсечене“ и представљале су краћи пророчки период унутар дужег пророчанства од две хиљаде и три стотине година. Број „четири стотине и деведесет“ јесте симбол времена кушње, као што је о томе посведочио Исус.

Тада му приступи Петар и рече: Господе, колико пута ће брат мој сагрешити мени и ја му опростити? До седам пута? Рече му Исус: Не кажем ти до седам пута, него до седамдесет пута седам. Матеј 18:22.

Праштању има краја, а тај крај је представљен бројем „четири стотине и деведесет“. „Четири стотине и деведесет“ година представља раздобље проверавања за Јевреје од њиховог избављења па све док нису испунили чашу свога времена проверавања каменовањем Стефана. „Четири стотине и деведесет“ година такође је повезано с проклетством „седам пута“ у Левитској двадесет шест. У Библији постоје само два места која говоре о томе да земља ужива своје суботе. Прво се налази у Левитској двадесет шест.

Ако ли ме ни на све то не послушате, него ми се успротивите, тада ћу се и ја вама успротивити у јарости; и ја, да, ја, казнићу вас седмоstrуко за грехе ваше. И јешћете месо синова својих, и месо кћери својих јешћете. И оборићу ваше узвишице, и истребићу ликове ваше, и бацићу лешеве ваше на лешеве идола ваших, и души ће мојој бити мрски. И градове ваше претворићу у пустош, и светиње ваше опустошићу, и нећу мирисати миомирис ваших кадова. И земљу ћу опустошити, и непријатељи ваши који се у њој настане запрепастиће се над њом. И расејаћу вас међу незнабошце, и извући ћу мач за вама; и земља ће ваша бити пуста, и градови ваши разорени. Тада ће земља уживати своје суботе, докле год буде лежала пуста и ви будете у земљи непријатеља својих; тада ће земља починути и уживати своје суботе. Докле год буде лежала пуста, почиваће; јер није почивала у ваше суботе, док сте живели на њој. Левитска 26:27–35.

Казна „седам времена“, на коју се указује четири пута у двадесет шестом поглављу, показује да ће, када Божји народ буде расејан, земља тада „уживати своје суботе“. Данило и тројица достојних били су расејани у земљу непријатеља у испуњењу Мојсијевог проклетства, и то да је расејање од седамдесет година било симболична очигледна поука о расејању од две хиљаде пет стотина и двадесет година. То је била пророчка очигледна поука, слична Илијине три и по године суше за време Језавељиног прогонства. Те три и по године представљале су три и по пророчке године, што је износило хиљаду двеста шездесет година папске владавине од 538. године до 1798. године. Седамдесет година биле су симбол „седам времена“, као што су три и по године биле симбол пустиње од хиљаду двеста шездесет година. Седамдесет година Даниловог ропства, које је одредио Јеремија, представљале су „четири стотине и деведесет“ година.

И Господ Бог отаца њихових слаше им по гласницима својим, устајући зарана и шаљући, јер се сажали на свој народ и на своје пребивалиште. Али они се ругаху гласницима Божјим, и презираху речи његове, и злостављаху пророке његове, докле гнев Господњи не устаде на његов народ, тако да више не беше лека. Зато доведе на њих цара халдејског, који мачем поби младиће њихове у дому њихове светиње, и не показа сажалења ни према младићу ни према девојци, ни према старцу ни према ономе који се погурио од старости: све их предаде у његову руку. И све судове дома Божјег, велике и мале, и благо дома Господњег, и благо царево и кнезова његових — све то однесе у Вавилон. И спалише дом Божји, и развалише зид јерусалимски, и све дворове његове спалише огњем, и уништише све драгоцене судове његове. И оне који измакоше мачу одведе у Вавилон, где беху слуге њему и синовима његовим до владавине царства персијског, да се испуни реч Господња из уста Јеремијиних, докле земља не одужи своје суботе; јер за све време док лежаше пуста, почиваше, да се наврши седамдесет година. А прве године Кира, цара персијског, да би се испунила реч Господња изговорена устима Јеремијиним, подиже Господ дух Кира, цара персијског, те он огласи по свему своме царству, и још то стави и на писмо, говорећи: Овако вели Кир, цар персијски: сва царства земаљска даде ми Господ Бог небески; и он ми заповеди да му сазидам дом у Јерусалиму, који је у Јуди. Ко је међу вама од свега народа његова? Нека Господ Бог његов буде с њим, и нека иде горе. 2. Дневника 36:15–23.

Једине две референце у Библији на то да земља ужива своје суботе односе се на расејање Божјег народа и на седамдесет година ропства, које су представљале временски период који би омогућио земљи да ужива своје суботе. То је било једнако броју субота које Јевреји нису допустили земљи да ужива у починку. То што је земља почивала седамдесет година представљало је укупан број година током којих је чињена побуна против заповести да се земљи дозволи да почива. Проста рачуница показује да би у „четири стотине и деведесет“ година побуне било укупно седамдесет година у којима земља није почивала.

Четири стотине и деведесет година беше одређено од две хиљаде и три стотине година, као време милости за Јевреје, и тих „четири стотине и деведесет“ година има непосредну везу са расејањем „седам времена“ из Левитске двадесет и шест.

Визија „хазон“ о гажењу и визија „марех“ о појави на крају две хиљаде и три стотине година међусобно су различите, али имају непосредну повезаност. Као и у Даниловом случају, Божји народ треба исправно да разлучује ове две визије, док истовремено препознаје њихову међусобну повезаност. Седамдесет година ропства, које су довеле до три указа којима је Јеврејима било допуштено да се врате и поново сазидају Јерусалим, представљале су „четири стотине и деведесет“ година побуне Јевреја против заветне заповести да се земљи допусти починак.

Када је трећи указ означио њихову прилику да се врате и поново изграде, било им је дато „четири стотине и деведесет“ година времена кушње, јер су били испитивани истим временским раздобљем у коме је њихова непослушност довела до разорења Јерусалима и њиховог расејања. На крају других „четири стотине и деведесет година“, њихова непослушност би поново донела разорење Јерусалима и њихово расејање међу

незнабошцима.

Расејању седамдесетогодишњег ропства претходило је „четири стотине и деведесет“ година побуне, а затим је за тим седамдесетогодишњим ропством уследило још „четири стотине и деведесет година“ даље побуне.

Прво раздобље од „четири стотине и деведесет“ година, које је довело до седамдесет година починка земље, окончало се разорењем Јерусалима. На свршетку „четири стотине и деведесет“ година које су биле одсечене од две хиљаде и три стотине година, Јерусалим је поново био разорен, јер Исус увек крај једне ствари приказује њеним почетком.

Sedamdesetogodišnje ropstvo doslovnog Izraela u doslovnom Vavilonu bilo je simbol rasejanja od „sedam vremena“, a sestra Vajt poistovećuje sedamdeset godina ropstva doslovnog Izraela u doslovnom Vavilonu kao prasliku hiljadu dvesta i šezdeset godina ropstva duhovnog Izraela u duhovnom Vavilonu.

„Божја црква на земљи била је заиста у ропству током овог дугог раздобља немилосрдног прогоњења, као што су и синови Израилеви били држани у вавилонском ропству за време изгнанства.“ Пророци и цареви, 714.

Хиљаду двеста шездесет година, од 538. до 1798. године, биле су тип „седам времена“. На крају седамдесет година, Јевреји су се вратили да обнове и поново саграде Јерусалим. Њихов повратак током три уредбе означио је почетак (457. пре Христа) две хиљаде и три стотине година виђења „mareh“, које је водило до појављивања Христа у Светињи над светињама 22. октобра 1844. године. Те три уредбе означиле су почетак пророчког раздобља, и за отпочињање пророчког раздобља биле су потребне све три уредбе, премда су почели да се враћају и обнављају већ са првом уредбом Кира.

„У седмом поглављу Јездрине књиге налази се указ. Стихови 12-26. У свом најпотпунијем облику издао га је Артаксеркс, цар персијски, 457. године пре Христа. Али у Јездри 6:14 за дом Господњи у Јерусалиму каже се да је био сазидан „по заповести [„указу“, маргина] Кира, Дарија и Артаксеркса, цара персијског.“ Ова три цара, тиме што су указ започели, поново потврдили и довршили, довели су га до савршенства које је пророштво захтевало да означи почетак 2300 година. Узимајући 457. годину пре Христа, време када је указ био довршен, као датум заповести, видело се да је испуњена свака појединост пророштва у вези са седамдесет седмица.“ Велика борба, 326.

Од 1798. до 1844. године, три анђела из Откривења ступила су у пророчку историју, и као што су три указа означила почетак пророчанства о две хиљаде и три стотине година, тако су та три анђела означила закључак тог пророчанства. Пророчки период се окончао доласком трећег анђела, као што је и започео доласком трећег указа, јер Исус увек поистовећује крај нечега с почетком нечега.

Јевреји су почели да се враћају под првом уредбом, а у историји друге уредбе довршили су храм. Трећи анђеол је дошао 22. октобра 1844. године, и пре тог датума милерити су довршили духовни храм који су изашавши из духовног Вавилона дошли да поново изграде.

Он је требало да буде довршен, јер је 22. октобра 1844. године весник завета требало изненада да дође у свој храм. Тај храм је био милеритски народ који је 22. октобра 1844. године ступио у завет и за који Петар каже да је био храм.

И ви сами, као живо камење, зидајте се у дом духовни, свештенство свето, да приносите духовне жртве, угодне Богу кроз Исуса Христа. 1. Петрова 2:5.

Милеритски храм био је грађен од 1798. до 1844. године, што је четрдесет и шест година, или, пророчки, три дана, јер је Христос указао да су потребна три дана да се подигне храм.

И приближаваше се јудејска Пасха, и Исус узиђе у Јерусалим, и нађе у храму оне што продаваху волове и овце и голубове, и мењаче новца где седе; и начинивши бич од ужета, све их истера из храма, и овце и волове; и просу новац мењачима, и испреврта столове; и рече онима што продаваху голубове: Носите то одавде; не чините од дома Оца мојега дом трговине. И ученици Његови сетише се да је писано: Ревност за дом твој изједа ме. Тада Јудејци одговорише и рекоше Му: Какав нам знак показујеш кад то чиниш? Исус одговори и рече им: Развалите овај храм, и за три дана ћу га подигнути. А Јудејци рекоше: Четрдесет и шест година зидан је овај храм, а ти ћеш га подигнути за три дана? Али Он говораше о храму тела својега. Јован 2:13–21.

Сестра Вајт указује да је, када је гласник завета изненада дошао у свој храм, као што је представљено у књизи пророка Малахије, то предсказање било испуњено када је Христос очистио храм, као што је управо показано у одломку из Јована.

„Чистећи храм од купаца и продаваца овога света, Исус је објавио Своју мисију да очисти срце од оскврњења грехом,—од земаљских жеља, себичних пожуа, злих навика, које кваре душу. ‘Evo, ja ću poslati anđela svojega, koji će pripremiti put preda mnom, i iznenada će doći u crkvu svoju Gospod, koga vi tražite, i anđeo zavetni, koga vi želite, evo doći će, veli Gospod nad vojskama. Ali ko će podneti dan dolaska njegova? i ko će se održati kad se on pokaže? jer je on kao oganj livčev i kao lužina bjeliočeva. I sješće kao onaj koji topi i čisti srebro, i očistiće sinove Leviјеve i pretopiće ih kao zlato i srebro, da bi prinosili Gospodu prinos u pravdi. Malahija 3:1–3.’ Čežnja vekova, 161.

Храм у другој глави Јовановог Јеванђеља градио се четрдесет и шест година, а Исус је рекао да ће разрушени храм подићи за три дана. Од 1798. до 1844. има четрдесет и шест година, и то указује на долазак три анђела („дана“) из Откривења четрнаесте главе, који су били предображени трима уредбама којима је отпочело пророчанство о две хиљаде и три стотине година. Четрдесет и шест година јесте раздобље у којем је Христос подигао милеритски храм, јер су пре тог времена духовно светилиште и духовни Израил били погажени од духовног Вавилона.

Када је Христос очистио храм о Пасхи на почетку Своје службе, испуњавао је пророштво о Веснику завета који изненада долази у Свој храм, како је изложено код Малахије. Двадесет другог октобра 1844. године Христос је изненада дошао у Свој храм, и било Му је потребно четрдесет и шест година да подигне Свој разрушени храм.

„Христов долазак као нашег Првосвештеника у Светињу над светињама, ради очишћења светиње, приказан у Данилу 8:14; долазак Сина човечијега Старцу дана, као што је изложено у Данилу 7:13; и долазак Господа у Његов храм, проречен од Малахије, јесу описи истог догађаја; а то је такође представљено и доласком женика на свадбу, који је Христос описао у причи о десет девојака, у Матеју 25.“ Велика борба, 426.

Прво негодовање окончано је 1798. године, а крај последњег негодовања био је 1844. године. Почетак периода од четрдесет и шест година, у коме је Христос подигао милеритски храм, приказивао је крај, јер су и почетак и завршетак били обележени окончањем Божјег негодовања против Његовог народа; јер Исус увек поистовећује крај једне ствари с почетком једне ствари.

Наставићемо наше проучавање Гавриловог поучавања Данилу у следећем чланку.

„Књига Откривења мора бити отворена народу. Многи су поучавани да је то запечаћена књига, али она је запечаћена само за оне који одбацују истину и светлост. Истине које она садржи морају бити објављене, да би људи имали прилику да се припреме за догађаје који ће се тако скоро збити. Вест трећег анђела мора бити изложена као једина нада за спасење света који пропада.

„Опасности последњих дана надвиле су се над нама, и у нашем делу треба да упозоримо народ на опасност у којој се налази. Нека не остану недотакнути свечани призори за које је пророштво открило да ће се ускоро збити. Ми смо Божји весници, и немамо времена за губљење. Они који желе да буду сарадници са нашим Господом Исусом Христом показиваће дубоко занимање за истине које се налазе у овој књизи. Пером и гласом настојаће да јасно изложе дивне ствари које је Христос дошао да открије с неба.“ Signs of the Times, July 4, 1906.